

Ds Jaco Zuurmond

1e ADVENT 2017

Jesaja 40,1-11 / Matteüs 21, 1 – 9

En een mooi boekje van Mirjam en Micha

“Doe intocht Heer, in mijn gemoed”

Gemeente van de Levende,

Graag wil ik met u eens stil staan bij die prachtige verhalen van Mirjam en Micha, die week aan week hier in de Ontmoetingskerk te horen zijn. Elke week een nieuw verhaal. Passend bij wat die zondag aan de orde is.

Eerlijk gezegd, ik vind het elke zondag weer geweldig. En als ik op zondagmorgen bij het vertellen in de oogjes van de kindertjes kijk... dan heb ik bepaald niet het idee dat de kindertjes die wat verder naar achteren op de stoelen zitten het minder leuk vinden dan de kindertjes die direct voor mij op de grond zitten. Het is éénzelfde aandacht... van jong tot oudst.

En zullen we daar voor één keer eens bij stilstaan: Wat is nu de kracht van dat Mirjam en Michaverhaal? Elke zondag weer...?

Een kracht is natuurlijk, laten we daar maar mee beginnen, dat het MM-verhaal jong en oud verbindt. De verhalen zijn verstaanbaar... voor de groten én voor de kleinen, in deze éne gemeente. (Misschien hoor je niet altijd hetzelfde... in bijv. ‘bad, bed, brood’ horen volwassenen iets wat veel kinderen niet zullen horen. Maar dat het kind het anders verstaat doet aan het verhaal niets af). Zelden zijn we zo met elkaar verbonden als wanneer we naar Mirjam en Micha luisteren. En reken maar dat dát wat doet met onze kleinsten. Het verhaal is natuurlijk van hen! Maar ze hebben heel goed door dat wij maar wát graag meeluisteren.

De MM-verhalen verbinden niet alleen groot en klein... Ze verbinden ook de kinderen aan de liturgie. Op een eerlijke, passende wijze.

Persoonlijk vind ik dat werkelijk een vondst.

Want dat ‘gesprek met de kinderen’ – dat we vroeger voerden, - dat was eigenlijk toch maar een vreemde éénd in de bijt van de eredienst? Even legden we de eredienst stil, weg, om compleet iets anders te gaan doen. En daarbij, was het wel altijd even eerlijk? We moesten natuurlijk best vaak lachen... maar was dat niet even vaak over de hoofden van de kinderen heen? In het zgn. ‘gesprek met de kinderen’ wist de dominee maar al te goed dat de gemeente meeluisterde.

Wel, laat ik u dit zeggen – de kinderen vonden het meestal niet echt leuk dat zij naar voren moesten komen, om daar verhoord te worden door de dominee. Dat hoeven volwassenen toch ook niet? En als er dan ook nog eens om jouw antwoord werd gelachen... dan voelde menig kind zich knap beroerd.

En toen kwamen Mirjam en Micha... En toen veranderde ineens alles. Het moment met de kinderen werd een veel veiliger plek voor de kinderen (net zoals de kerkdienst ook voor volwassenen een veilige plek is).

En vooral: Nu Mirjam en Micha er zijn, vertellen we gewoon. En daarmee past het kindermoment naadloos in de kerkdienst. Het verhaal is immers de basistaal van de kerk. God en mens – dat zijn geen weetjes. Geen formules. God en mens dat is nooit een platte waarheid. Maar altijd een geheimenis. De waarheid van God en mens kent altijd zo veel dimensies. En daarbij past optimaal de taal van het verhaal .

Maar het allersterkste aan de verhalen van Mirjam en Micha vind ik... dat haast ongemerkt de tijden totaal door elkaar lopen.

Mirjam en Micha zijn gewoon kinderen van deze tijd. Zelfs hebben ze een mobieltje .

Maar even gewoon, komt Jezus aangelopen. Herkenbaar de Jezus van het Evangelie. Maar heel gewoon praat hij met Mirjam en Micha van vandaag. Gaat met hen op pad. Praat met hen... Legt als zijn arm om hun schouder.

Voor volwassenen is dat misschien éven verwarrend. “Maar dat kan toch niet?”, zo reageer je even. Maar al snel geef je je gewonnen. Aan het verhaal. (Zeg eens eerlijk – hoe vaak heeft u die gedachte van ‘maar dat kan toch niet’ nog?).

En, lieve mensen, is dat, als je daar even over doordenkt, niet prachtig? Die ervaring dat Jezus gewoon langs komt. Bij kinderen zoals jij en ik, met een mobieltje op zak... en dan net als wij geen bereik. En dan Jezus, die gewoon langs komt... en die kinderen aanspreekt, die een arm om hun schouders legt. Dat je dat, al luisterend naar het MM-verhaal, gewoon kunt beleven - een tastbare ontmoeting met Jezus kunt beleven – hier, nu, vandaag. Is dat niet ijzersterk?

En - iets meer precies - is het niet ijzersterk dat Jezus in de verhalen naar ónze tijd toekomt – en niet omgekeerd? We hertellen het Evangelie niet... waarbij wij zo goed en zo kwaad als dat gaat moeten proberen terug te gaan naar díe tijd. Maar omgekeerd, het Evangelie wordt verteld in verhalen van ónze tijd.

En dát is toch waar het in de kerk om gaat? Om de waarheid van het Evangelie, niet toen, ooit, ergens, maar nu, hier, jij, ik. Het Evangelie gaat over ons, of het gaat nergens over. En precies in de verhalen van Mirjam en Micha lukt dat – elke zondag weer. Voor jong en oud.

Een gouden vondst...

Goede mensen...

Vandaag is het de eerste adventszondag. En naar Lutherse gewoonte lezen we vandaag het verhaal van de Intocht van Jezus in Jeruzalem. Advent betekent ‘komst’ – en dan begrijp je in één keer waarom de oude kerk dit verhaal las op de eerste zondag van de advent: Jezus komt naar ons toe... praat met ons... legt een arm om ons heen.

Hij komt ... uit Gods eeuwigheid... uit het Koninkrijk... maar hij overbrugt alle afstand om zo tastbaar dicht bij ons te zijn. Dat is ‘advent’.

Nu hoor je naar Lutherse zede eigenlijk drie lezingen te lezen. Bij de verhalen van Jesaja en Matteüs hoort eigenlijk ook nog een stukje Paulus.

En ik haal nu toch even één zin van Paulus aan. Omdat het essentieel is – voor de eerste Advent. En net zo voor het verstaan van Mirjam en Micha:

De nacht loopt ten einde – de dag nadert al – laten wij daarom leven alsof het dag is. (Rom 13, 12-13).

Leven alsof het al dag is. Leven ‘alsof’ Christus al bij ons is... met ons praat, zijn arm om ons heen legt.

Alsof Christus al koning is... die zijn hoofdstad binnengereden komt.

‘Zou het echt zijn?’ vroeg Micha vandaag...

Die vraag is misschien wel de kern van Advent... Alleen anders dan je denkt:

Zouden ze echt zijn... de machten van onze tijd? De machomacht van Trump, Putin, Erdogan, Kim Jong-Un...

Zou het echt zijn?

Of is een andere macht nóg echter...

De macht van een koning op een ezeltje... De macht van een weerloos kindje straks in een kribbe.

De macht van ogen die je aankijken... een luisterend oor... een medemens die antwoordt... met goede woorden... en een arm om je heen.

Durf op te gaan in zijn verhaal... raadt ons de apostel Paulus. Durf je door zijn verhaal te laten mee nemen. Durf te leven ... 'alsof'.

De kinderen, met hun Mirjam en Micha, die snappen dat dus.

Nu wij nog.

Het zal je goed doen. Het zal ons goed doen.

Amen

-

Het voor één keer uitgespeelde verhaal van Mirjam en Micha

Mirjam zit tegen de grote boom te lezen. In de verte komt Micha aangerend.

“Mirjam! Mirjam!”

Micha heeft een boekje in zijn hand. Hij zwaait ermee naar Mirjam:

Mirjam, Mirjam, kijk eens!

Maar Mirjam hoort hem niet. Mirjam hoort niets. Want Mirjam zit te lezen. In een boekje...

Zelfs als Micha vlak voor haar staat te zwaaien ziet Mirjam niets. **W a n t M i r j a m l e e s t .**

Pas als Micha met zijn handen tussen Mirjams ogen en het boekje zwaait kijkt Mirjam op.

Tegelijk beginnen Mirjam en Micha te praten:

Mirjam/Micha, kijk eens wat ik gekregen heb.

En tegelijk laten ze allebei hun boekje aan de ander zien.

En dan beginnen ze tegelijk te lachen: Het is hetzelfde boekje.

Micha gaat naast Mirjam zitten. Allebei bladeren ze door het boekje.

Ik ben al over de helft, zegt Micha.

Ik heb het bijna uit, zegt Mirjam.

Ik vond het verhaal van bad-bed-brood-én-een-knuffel zo mooi..., zegt Micha enthousias. Ik ga het vertellen aan Neyrouz bij ons uit de klas, die nog steeds niet weet of ze in NL blijven mag.

Ja, en dat verhaal van 'Loat Goan'... dat ga ik voorlezen aan Bert-Jan, die zich altijd zoveel zorgen maakt. Hij móet dit verhaal horen. zegt Mirjam.

En Micha: Oh, en dat verhaal van Sascha, die een koning op een vuilnisbelt schilderde... hi hi, ik moest zo denken aan Meghan... die denkt dat ze prinses is - nou die moet nog heel wat leren voor ze koningin kan worden.

Mirjam, dromerig: En dat Jezus gewoon naar je toekomt ..., met je praat, jou zijn verhalen vertelt... en als een vriend een arm om je heen slaat... dat vind ik zó mooi.

Micha - bedachtzaam: Zou het écht zijn?

Mirjam: Nou, jij bent in ieder geval hartstikke echt...

Net zo echt als deze kus. En geeft Micha een vette kus

